Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (deveti razširjeni senat)

z dne 5. oktobra 2020*

„Konkurenca – Omejevalni sporazumi – Upravni postopek – Sklepi o odreditvi pregledov – Ugovor nezakonitosti iz člena 20 Uredbe (ES) št. 1/2003 – Pravica do učinkovitega pravnega sredstva – Obveznost obrazložitve – Pravica nedotakljivosti stanovanja – Dovolj resni indici – Sorazmernost – Ničnostna tožba – Očitki v zvezi s potekom pregleda – Zavrnitev varstva zaupnosti podatkov o zasebnem življenju – Nedopustnost“

V zadevi T-255/17,

Les Mousquetaires s sedežem v Parizu (Francija),

ITM Entreprises s sedežem v Parizu,

ki ju zastopajo N. Jalabert-Doury, B. Chemama in K. Mebarek, odvetniki,

tožeči stranki,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo B. Mongin, A. Dawes in I. Rogalski, agenti, skupaj s F. Ninanom, odvetnikom,

tožena stranka,

ob intervenciji

Sveta Evropske unije, ki ga zastopajo S. Boelaert, S. Petrova in O. Segnana, agentke,

intervenient,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti, prvič, Sklepa Komisije C(2017) 1361 final z dne 21. februarja 2017, s katerim je bilo družbi Mousquetaires in vsem družbam, ki jih ta družba neposredno ali posredno nadzoruje, odrejeno, da se podredijo pregledu v smislu člena 20(1) in (4) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 (zadeva AT.40466 – Tute 1), in Sklepa Komisije C(2017) 1360 final z dne 21. februarja 2017, s katerim je bilo družbi Mousquetaires in vsem družbam, ki jih ta družba neposredno ali posredno nadzoruje, odrejeno, da se podredijo pregledu v smislu člena 20(1) in (4) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 (zadeva AT.40467 – Tute 2), ter, podredno, Sklepa Komisije C(2017) 1057 final z dne 9. februarja 2017, s katerim je bilo družbi Intermarché in vsem družbam, ki jih ta družba neposredno ali posredno nadzoruje, odrejeno, da se podredijo pregledu v smislu člena 20(1) in (4) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 (zadeva AT.40466 – Tute 1), in Sklepa Komisije C(2017) 1061 final z dne 9. februarja 2017, s katerim je bilo družbi Intermarché in vsem družbam, ki jih ta družba neposredno ali posredno nadzoruje, odrejeno, da se podredijo pregledu v smislu

* Jezik postopka: francoščina.

člena 20(1) in (4) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 (zadeva AT.40467 – Tute 2), in drugič, odločbe, na podlagi katere je Komisija na eni strani odvzela in kopirala podatke iz orodij za komunikacijo in shranjevanje, v katerih so podatki o zasebnem življenju uporabnikov teh orodij, ter na drugi strani zavrnila zahtevo tožečih strank za vrnitev navedenih podatkov,

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti razširjeni senat),

v sestavi S. Gervasoni (poročevalec), predsednik, L. Madise, R. da Silva Passos, sodnika, K. Kowalik-Bańczyk, sodnica, in C. Mac Eochaidh, sodnik,

sodna tajnica: M. Marescaux, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 30. januarja 2020

izreka naslednjo

Sodbo [1]

[…]

III. Postopek in predlogi strank

12 Tožeči stranki sta 28. februarja 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili to tožbo.

13 Svet Evropske unije je 28. julija 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil predlog za intervencijo v tej zadevi v podporo predlogom Komisije. Predsednik devetega senata Splošnega sodišča je to intervencijo dovolil s sklepom z dne 22. septembra 2017. Svet je vložil svojo vlogo, glavni stranki pa sta v predpisanem roku predložili stališča glede te vloge.

14 Tožeči stranki v tožbi Splošnemu sodišču predlagata, naj:

– sprejme ukrep procesnega vodstva, s katerim se Komisiji naloži, naj pojasni domneve in predloži indice, ki jih je imela na voljo za utemeljitev predmeta in namena sklepov z dne 9. in 21. februarja 2017 (v nadaljevanju: izpodbijani sklepi);

– sklepa z dne 21. februarja 2017 razglasi za nična;

– podredno, sklepa z dne 9. februarja 2017 razglasi za nična;

– za ničen razglasi sklep, s katerim je Komisija na eni strani odvzela in kopirala podatke iz komunikacijskih orodij in orodij za shranjevanje, ki vsebujejo podatke o zasebnem življenju uporabnikov teh orodij, in na drugi strani zavrnila zahtevo tožečih strank za vračilo navedenih podatkov;

– Komisiji in Svetu naloži plačilo stroškov.

15 Tožeči stranki sta v repliki v zvezi s predlogom, ki se nanaša na sklepa z dne 9. februarja 2017, pojasnili, da predlagata, naj se ta sklepa razglasita za neobstoječa, ker nista bila pravilno vročena, in podredno, naj se razglasita za nična.

1 Navedene so le točke zadevne sodbe, za katere Splošno sodišče meni, da je njihova objava koristna.

16 Komisija ob podpori Sveta Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožečima strankama naloži plačilo stroškov.

[…]

IV. Pravo

[…]

A. Dopustnost

1. Dopustnost četrtega predloga

30 Ugotoviti je treba, da se s tem četrtim predlogom predlaga razglasitev ničnosti, prvič, domnevnega sklepa Komisije o odvzemu in kopiranju podatkov v zvezi z zasebnim življenjem nekaterih zaposlenih in vodstvenih delavcev tožečih strank, in drugič, sklepa o zavrnitvi zahteve za vračilo teh podatkov, ki sta jo vložili tožeči stranki (glej točko 14, četrta alinea, zgoraj).

31 Ob branju tožbe in replike ter kot potrjujejo pisanja Komisije, je mogoče prvi del tega tožbenega predloga razlagati tako, da se nanaša na zavrnitev varstva zaupnosti zadevnih zasebnih podatkov.

32 Glede pravnega interesa tožečih strank za vložitev tožbe zoper to zavrnitev, ki ga Komisija izpodbija, je treba poudariti, da lahko podjetje na podlagi obveznosti varstva oseb, ki jih zaposluje, in njihove zasebnosti (v zvezi z obveznostjo varstva zasebnega življenja fizičnih oseb pri obdelavi osebnih podatkov glej zlasti Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 15, str. 355), ki je bila nadomeščena z Uredbo (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL 2016, L 119, str. 1)), od Komisije zahteva, da v prostorih podjetja ne odvzame nekaterih podatkov, ki bi lahko pomenili poseg v zasebno življenje njenih zaposlenih ali vodstvenih delavcev, ali zahteva, da Komisija te elemente vrne. V tem okviru take zahteve niso pridržane izključno zadevnim članom osebja, kot napačno trdi Komisija. Iz istega razloga je mogoče šteti, da ima to podjetje interes, da pred sodiščem Unije izpodbija to, da je Komisija zavrnila njegove zahteve.

33 V zvezi z naravo izpodbojnega akta o zavrnitvi varstva zaupnosti zadevnih zasebnih podatkov je treba opozoriti, da so v skladu z ustaljeno sodno prakso akti, zoper katere je mogoče vložiti ničnostno tožbo v smislu člena 263 PDEU, ukrepi z zavezujočimi pravnimi učinki, ki lahko vplivajo na interese tožeče stranke tako, da bistveno spremenijo njen pravni položaj. Načeloma vmesni ukrepi, katerih cilj je pripraviti končno odločbo, niso izpodbojni akti (glej v tem smislu sodbi z dne 11. novembra 1981, IBM/Komisija, 60/81, EU:C:1981:264, točki 9 in 10, in z dne 14. novembra 2012, Nexans France in Nexans/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, točki 115 in 116).

34 V posebnem okviru pregledov Komisije in splošneje postopkov na področju konkurence sodni nadzor nad pogoji, pod katerimi je bil izveden pregled, praviloma spada v okvir ničnostne tožbe, ki se po potrebi vloži zoper končno odločbo, ki jo Komisija sprejme na podlagi te določbe (glej sodbo z dne 14. novembra 2012, Nexans France in Nexans/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, točka 132 in navedena sodna praksa).

35 Vendar iz sodne prakse izhaja tudi, da so izpodbojni akti tudi akti, sprejeti med pripravljalnim postopkom, ki sami po sebi pomenijo konec posebnega postopka, ki je ločen od tistega, ki mora Komisiji omogočiti, da vsebinsko odloči o zadevi, in ki imajo zavezujoče pravne učinke, ki lahko vplivajo na interese tožeče stranke tako, da bistveno spremenijo njen pravni položaj (sodbi z dne 11. novembra 1981, IBM/Komisija, 60/81, EU:C:1981:264, točki 10 in 11, in z dne 14. novembra 2012, Nexans France in Nexans/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, točka 116).

36 Tako je bilo v okviru postopkov na področju konkurence razsojeno, da se z odločbo Komisije, s katero je zavrnjena zahteva za varstvo določenega dokumenta iz naslova zaupnosti komunikacije med odvetniki in strankami, konča poseben postopek, ki je ločen od tistega, ki bi Komisiji omogočil, da odloči o obstoju kršitve pravil o konkurenci, in je zato akt, ki je lahko predmet ničnostne tožbe (glej sodbo z dne 17. septembra 2007, Akzo Nobel Chemicals in Akcros Chemicals/Komisija, T-125/03 in T-253/03, EU:T:2007:287, točke 46, 48 in 49 ter navedena sodna praksa).

37 Poleg tega, čeprav sodišče Unije doslej take tožbe ni razglasilo za dopustno, je mogoče šteti, da je Splošno sodišče dopustilo možnost, da podjetje, ki se pregleduje, v enakih okoliščinah vloži tožbo zoper odločbo o zavrnitvi zahteve za varstvo zasebnega življenja članov njegovega osebja. Splošno sodišče je namreč po tem, ko je opozorilo na sodbo z dne 17. septembra 2007, Akzo Nobel Chemicals in Akcros Chemicals/Komisija (T-125/03 in T-253/03, EU:T:2007:287), in v njej navedeno sodno prakso, ob tem, da je omenilo možnost „odločbe, s katero je bilo zavrnjeno varstvo [iz naslova zasebnega življenja]“, ugotovilo, da taka odločba v obravnavani zadevi ni bila sprejeta. Pri tem se je oprlo na okoliščino, da tožeči stranki ob sprejetju odločbe o kopiranju zadevnih podatkov nista niti trdili, da listine, ki jih imata, uživajo varstvo, podobno varstvu, podeljenemu zaupnosti komunikacije med odvetniki in strankami, niti opredelili natančno določenih dokumentov ali delov zadevnih dokumentov (sodba z dne 14. novembra 2012, Nexans France in Nexans/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, točki 129 in 130).

38 Tožeči stranki v obravnavani zadevi trdita prav to, da je zavrnitev iz prvega dela četrtega tožbenega predloga mogoče izenačiti z zavrnitvijo, ki se je v tej sodni praksi štela za izpodbojni akt.

39 Seveda je mogoče šteti, da kadar se podjetje sklicuje na pravico do spoštovanja zasebnega življenja svojih zaposlenih ali vodstvenih delavcev, da bi nasprotovalo odvzemu računalniške opreme ali komunikacijskih orodij in kopiranju podatkov, ki jih vsebuje, v okviru pregleda, ima odločba, s katero Komisija zavrne to zahtevo, pravne učinke za to podjetje, tako da bistveno spremeni njegov pravni položaj (glej točko 37 zgoraj). Ta odločba namreč vpliva na pogoje, pod katerimi zagotavlja varstvo oseb, ki jih zaposluje, in njihovega zasebnega življenja. Poleg tega mu je s to odločbo onemogočena omejitev pregleda na „poslovno dokumentacijo“, ki se zahteva tako s členom 20(2)(b) Uredbe št. 1/2003 kot s sodno prakso (glej sodbo z dne 6. septembra 2013, Deutsche Bahn in drugi/Komisija, T-289/11, T-290/11 in T-521/11, EU:T:2013:404, točka 80 in navedena sodna praksa).

40 V zvezi s tem je treba navesti, da je Splošno sodišče v točkah 51 in 52 sodbe z dne 17. septembra 2007, Akzo Nobel Chemicals in Akcros Chemicals/Komisija (T-125/03 in T-253/03, EU:T:2007:287), za primer, v katerem bi Komisija pred izvršitvijo nekaterih dejanj kopiranja dokumentov prejela zahtevo za varstvo na podlagi pravice, določene s pravom Unije, menilo, da se je zavrnitev na podlagi molka konkretizirala z materialnim dejanjem kopiranja in vložitve kopiranih dokumentov v spis.

41 Vendar v obravnavani zadevi tožeči stranki pred sprejetjem spornih aktov nista trdili, da bi morali biti odvzeta oprema in podatki, ki jih je Komisija kopirala, varovani na podlagi pravice do spoštovanja zasebnega življenja njunih zaposlenih in vodstvenih delavcev. Tožeči stranki sta se namreč šele po kopiranju navedenih podatkov in vračilu gradiva, ki bi lahko vsebovalo take podatke, in sicer 24. februarja in nato 13. aprila 2017, sklicevali na varstvo zadevnih podatkov zaradi spoštovanja zasebnega življenja svojih zaposlenih in vodstvenih delavcev.

42 V zvezi s tem je mogoče ugotoviti, da ne gre za poseg v pravico do učinkovitega sodnega varstva, če se od podjetja, na katero se nanaša sklep o pregledu, zahteva, da sprejme nekatere ukrepe za ohranitev svojih pravic in dostopa do pravnih sredstev, ki omogočajo zagotovitev spoštovanja teh pravic in dostopa, med drugim ukrep vložitve zahteve za varstvo pri Komisiji (glej točke 36, 37 in 40 zgoraj). To velja še toliko bolj, ker mora Komisija, preden izdela kopije, podjetju odobriti kratek rok za posvetovanje s svojimi odvetniki, da bi po potrebi vložilo take zahteve (glej v tem smislu sodbo z dne 6. septembra 2013, Deutsche Bahn in drugi/Komisija, T-289/11, T-290/11 in T-521/11, EU:T:2013:404, točka 89).

43 Iz tega v obravnavanem primeru sledi, da Komisija ob odvzemu zadevne opreme in nato kopiranju podatkov, ki jih vsebuje, ni mogla sprejeti odločbe, s katero bi zavrnila tako zahtevo tožečih strank za varstvo.

44 Ta zadeva se zato razlikuje od zadeve, v kateri je bila izdana sodba z dne 17. septembra 2007, Akzo Nobel Chemicals in Akcros Chemicals/Komisija (T-125/03 in T-253/03, EU:T:2007:287). Ker namreč tožeči stranki nista vložili predhodne zahteve za varstvo, odvzem zadevne opreme in kopiranje podatkov, ki jih ta vsebuje, nista mogla privesti do sprejetja izpodbojne odločbe, s katero bi Komisija, čeprav implicitno, zavrnila tako zahtevo za varstvo (glej v tem smislu sodbo z dne 14. novembra 2012, Nexans France in Nexans/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, točke od 120 do 125).

45 Zato tožeči stranki v okoliščinah obravnavane zadeve ne moreta trditi, da je Komisija na dan vložitve te tožbe v okviru pregleda izrecno ali implicitno sprejela akt, ki ima pravne učinke, ki lahko vplivajo na njune interese, tako da bistveno spreminja njun pravni položaj.

46 Dodati je mogoče, da bi enako veljalo, če bi bilo treba prvi del četrtega tožbenega predloga razlagati tako, da se nanaša zgolj na odločitev Komisije, da bo odvzela in kopirala podatke v zvezi z zasebnim življenjem nekaterih zaposlenih in vodstvenih delavcev tožečih strank. Kot je namreč razvidno iz točke 44 zgoraj, brez predhodne zahteve tožečih strank za varstvo namreč materialna dejanja odvzema in kopiranja, ki so bila v obravnavani zadevi izvedena med spornim pregledom, sama po sebi niso mogla biti podlaga za izpodbojne akte.

47 V zvezi z drugim delom četrtega predloga, ki se nanaša na domnevno zavrnitev zahteve za vračilo zadevnih zasebnih podatkov, je treba poudariti, da ta zahteva za vračilo, ne glede na to, ali je z dne 24. februarja 2017, kot sta tožeči stranki navedli v svojih pisanjih, ali z dne 13. aprila 2017, kot je bilo navedeno na obravnavi, ni bila oblikovana dovolj natančno, da bi se lahko Komisija v zvezi z njo ustrezno opredelila, tako da tožeči stranki do datuma vložitve tožbe, glede na katerega je treba presojati njeno dopustnost (glej v tem smislu sodbi z dne 3. decembra 2014, Castelnou Energía/Komisija, T-57/11, EU:T:2014:1021, točka 34, in z dne 22. junija 2016, Whirlpool Europe/Komisija, T-118/13, EU:T:2016:365, točka 49), nista prejeli odgovora Komisije, ki bi lahko pomenil izpodbojni akt. Tožeči stranki sta zgolj navajali „številne dokumente, ki posegajo v zasebnost avtorjev“, pri čemer sta na splošno navedli, da gre za „osebna sporočila, imenike, telefonske klice itd.“, in v svoji zahtevi z dne 13. aprila 2017 priznali, da „trenutno analizirata številne dokumente, ki so jih kopirali uslužbenci Komisije“, da bi opredelili tiste dokumente, na katere se ta poseg nanaša.

48 Zato je treba oba dela četrtega predloga zavreči kot nedopustna.

[…]

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti razširjeni senat)

razsodilo:

1. **Člen 1(b) Sklepa Komisije C(2017) 1057 final z dne 9. februarja 2017, s katerim je bilo družbi Intermarché in vsem družbam, ki jih ta družba neposredno ali posredno nadzoruje, odrejeno, da se podredijo pregledu v smislu člena 20(1) in (4) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 (zadeva AT.40466 – Tute 1), in člen 1(b) Sklepa Komisije C(2017) 1361 final z dne 21. februarja 2017, s katerim je bilo družbi Mousquetaires in vsem družbam, ki jih ta družba neposredno ali posredno nadzoruje, odrejeno, da se podredijo pregledu v smislu člena 20(1) in (4) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 (zadeva AT.40466 – Tute 1), se razglasita za nična.**

2. **V preostalem se tožba zavrne.**

3. **Družbi Mousquetaires in ITM Entreprises, Evropska komisija ter Svet Evropske unije nosijo vsak svoje stroške.**

Gervasoni Madise da Silva Passos

Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 5. oktobra 2020.

Podpisi